

ת"פ 35016/03/21 - מדינת ישראל נגד מאיר גולן, ליאור גולן - לא בעניינו

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 35016-03-21 מדינת ישראל נ' גולן ואח'

לפני	כבוד השופטת הבכירה, טל אוסטפלד נאוי
המאשימה	מדינת ישראל באמצעות שלוחת תביעות נתניה
נגד	
הנאשמים	1. מאיר גולן ע"י ב"כ עו"ד עדי בוקר 2. ליאור גולן - לא בעניינו

גזר דין נאשם 1

1. הנאשם 1 (להלן: "**הנאשם**") הורשע בהתאם להודאתו, בעובדות כתב אישום מתוקן, בביצוע עבירה של **גניבת רכב** - עבירה לפי סעיף 413ב וסעיף 29א) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "**חוק העונשין**").

2. על פי המתואר בכתב האישום המתוקן, ביום 10.10.20 חנה המתלון, אלעד אלוש, (להלן: "**המתלון**") בשער הכניסה למושב יעבץ ונעל את רכבו. ביום 17.10.20 הגיע הנאשם אל החניה והבחין ברכב המתלון. הנאשם התקשר לבנו, הנאשם 2, וביקש שיגיע למקום לסייע לו בגרירת הרכב.

בהמשך, הגיע הנאשם 2 למקום, וסייע להעברת הרכב בכך שקשר את רכב המתלון לרכבו באמצעות רצועות. במקביל, הנאשם נכנס אל רכב המתלון, בדרך שאינה ידועה למאשימה. הנאשם 2 גרר את רכב המתלון בעוד הנאשם יושב במושב הנהג ואוחז בהגה הרכב במהלך הנסיעה, עד להגעה לביתו של הנאשם במושב פורת. במעשיו אלו גנב הנאשם את רכבו של המתלון.

רישום פלילי

3. אין לחובת הנאשם הרשעות קודמות בפלילים.

הסכמת הצדדים

4. במסגרת ההבנות אליהן הגיעו הצדדים, הופנה הנאשם לשירות המבחן על מנת שיתקבל תסקיר בעניינו, כאשר לא גובשו הסכמות עונשיות. בהמשך, הופנה הנאשם לממונה על עבודות השירות על מנת שתיבחן כשירותו לשאת מאסר בדרך של עבודות שירות.

הממונה על עבודות השירות

5. בחוות הדעת מיום 15.1.23 נמצא הנאשם מתאים לעבודות שירות במגבלות המצוינות בחוות הדעת.

תסקיר שירות המבחן

6. מתסקיר שירות המבחן מיום 2.6.22 עולה כי הנאשם, כבן 67, נשוי ואב ל-5 ילדים ומזה כחמש שנים עובד במועצה בה מתגורר, כאב בית. הנאשם סיים 12 שנות לימוד ורכש הכשרה של מכונאי רכב. לאורך חייו, עבד בתחום החקלאות בעסק המשפחתי עד לסגירתו בשנת 2008, ובהמשך עבד כמשגיח כשרות בשירות בתי הסוהר למשך כ-9 שנים. לפני כחמש שנים החל בעבודתו כאב בית ביישוב מגוריו שם מסייע בתחזוקה השוטפת של מבני היישוב והפעילויות בו.

עוד צוין בתסקיר כי במהלך השנתיים האחרונות, אשת הנאשם מתמודדת עם מחלת הסרטן ובעת הנוכחית חלה נסיגה במצבה והוא מלווה אותה לטיפולים הנדרשים. לנאשם 5 ילדים, כאשר בנו הבכור הוא הנאשם 2. הנאשם תיאר קשר מורכב עם הנאשם 2, כאשר במהלך השירותו הצבאי של הבן חווה טראומה שטרם עובדה ולאחר שחזר להתגורר עם הוריו, החלו התפרצויות זעם, תנודות במצבי רוח ואף שימוש בסמים. הנאשם מסר כי הקשר עם בנו מורכב, הוא תומך ומלווה אותו ובשנתיים האחרונות חל שיפור במצבו של הבן ואף בקשר ביניהם.

הנאשם מסר כי הוא זכאי ל-10% נכות בגין פגיעה בידו וכן נוכח תחושות מצוקה, חרדה ודיכאון הוא מטופל בתרופות הרגעה.

הנאשם מסר כי לאורך השנים היה בקשר עם גורמי הרווחה סביב נזקקות כלכלית ולאחרונה פנה ללשכת הרווחה במסגרת ההתמודדות עם בנו. הנאשם שלל צריכת סמים ובדיקת שתן שמסר נמצאה נקייה והעידה על היעדר שימוש בסמים, כמו כן, ציין כי הוא שותה אלכוהול בעיקר בסופי שבוע ובאופן מזדמן.

בהתייחסו לעבירה, נטל הנאשם אחריות לביצועה והביע חרטה בגינה. ברקע לביצוע העבירה ציין כי עבד במועצה בה מתגורר, ולאורך תקופה ממושכת הבחין ברכב שחנה מחוץ למועדונית בה עבד, וסבר כי מדובר ברכב נטוש. עוד ציין כי ניסה לבדוק זהות בעל הרכב ואף השאיר פתק על שמשת הרכב שכן רצה לפנות את הרכב מהחניה, ובמידת האפשר לרכוש חלקי חילוף מבעליו. בהמשך, ביקש מבנו-הנאשם 2, להעביר את הרכב לביתם על מנת לפרק את חלקיו ולהשתמש בהם לרכבו. הנאשם הצר על התנהלותו, תוך שציין כי מתוקף עבודתו ידע כי האזור מצולם ולא היה בכוונתו לגנוב. לאחר כיומיים מאז העבירו את הרכב לביתם, ביקשה המשטרה כי יחזיר את הרכב למקום, וכך עשה. הנאשם ציין כי לאחר מעצרו, פגש את בעל הרכב, חש בושה ואשמה ואף הביע רצון לפצותו. הנאשם ציין כי בנו-הנאשם 2, ואשתו הביעו כעס רב כלפיו.

הנאשם הבהיר כי התנהלותו בעת ביצוע העבירה אינה מוכרת לו ממצבים נוספים בחייו ואף מהווים חריגה לאורחות חייו.

שירות המבחן ציין כי לא התרשם שהנאשם מאופיין בדפוסי התנהגות עברייניים מושרשים, ועל כן אין המלצה לשלבו בהליך טיפולי.

בבוא שירות המבחן להעריך מצבו של הנאשם, נשקלה התנהלותו הבעייתית במהלך ביצוע העבירה, חומרתה, התנהגותו האימפולסיבית, רצונו לספק צרכיו המידיים והיעדר חשיבה בדבר תוצאות מעשיו, כמו גם להיותו מטופל תרופתית עקב תחושות חרדה.

לצד זאת בחן שירות המבחן גורמים המצמצמים את הסיכון בעניינו, בין היתר ניתן למנות את היות הנאשם בעל כוחות ויכולות העובד לפרנסתו ותומך בילדיו, היותו נעדר עבר פלילי ונטילת האחריות. עוד התרשם שירות המבחן מכך שההליך הפלילי מהווה גורם מרתיע עבור הנאשם.

נוכח האמור, המליץ שירות המבחן להעמיד את הנאשם בצו מבחן ולהטיל עליו צו של"צ בהיקף 200 שעות, אשר יהווה חלופה עונשית הולמת, בהיותו עונש קונקרטי וחינוכי, אשר יש בו כדי לחבר את הנאשם לחומרת מעשיו, בדרך של תרומה לחברה.

ראיות לעונש

7. מטעם הנאשם העיד מר ירון בלנר - מעסיקו של הנאשם. מר בלנר העיד כי הוא מנהל מח' בטחון במועצה אזורית לב השרון בעשר השנים האחרונות ביישוב שער אפרים, כאשר בחמש שנים האחרונות הנאשם מועסק על ידו בנושא בטיחות וליקויים במתקני משחק. העד העיד כי הנאשם מקצועי, אכפתי ועובד באופן יסודי. עוד הביע תקווה כי בית המשפט יתחשב בנאשם על מנת שיוכל להמשיך בעבודתו.

במענה לשאלות המאשימה, ציין כי הנאשם לא צפוי להיות מפוטר מעבודתו זו בשל ההרשעה בדין, ככל שהדבר נתון לשיקול דעתו ובהמשך הבהיר כי הדבר הוא לשיקול דעתו, משהנאשם מועסק אצלו.

8. ההגנה הגישה אסופת מסמכים שסומנה נ/1. בין המסמכים שהוגשו ניתן למנות את מסמכי הרפואיים משנת 2016, של אשת הנאשם, ומסמכיו הרפואיים של הנאשם משנת 2022, מהם עולה כי הוא סובל מהתקפי חרדה ומטופל תרופתית.

9. עוד צורף מכתב מטעם לשכת רב ביס"ר השרון, שם צויין כי הנאשם אדם מסור ונאמן לעבודתו, בעל מוסר עבודה גבוה במיוחד, מקפיד על קלה כבחמורה בכל ענייני הכשרות ומתפקד ב"ראש גדול" בתחומים אשר יכולים לסייע בנושאי הכשרות.

10. עוד צורפו מספר עמודים מתיק החקירה מהם עולה כי המתלונן ומשפחתו ביקשו לבטל את התלונה נוכח היכרות עם הנאשם ומשפחתו. כמו כן צורף מזכר מתיק החקירה ממנו עולה כי הרכב הגנוב נמכר על ידי המתלונן לפירוק בסכום של 600 ₪.

טיעוני הצדדים לעונש

11. טיעוני המאשימה

המאשימה ביקשה לאמץ את המלצות שירות המבחן לצו של"צ ומאסר מותנה.

באשר לעתירת ההגנה לביטול ההרשעה, ציינה כי נוכח עדות העד ירון בלנרו לא עולה חשש לפגיעה קונקרטית בהעסקתו של הנאשם ועל כן אין מקום לבטל את ההרשעה בדיון.

בהתייחס המאשימה לטיעוני ההגנה בדבר זוטי דברים ציינה כי נוכח קיומו של האינטרס הציבורי משהעבירה נעברה לשם בצע כסף, אין המדובר בזוטי דברים.

לבסוף התייחסה המאשימה לטענת ההגנה בדבר אחידות הענישה וציינה כי לנאשם 2 יוחסה עבירת סיוע, ולא ניתן ללמוד מכך על הענישה ההולמת לנאשם 1.

12. טיעוני ההגנה

בטיעוניו ביקש הסניגור לזכות את הנאשם בטענת "זוטי דברים" והפנה לפסיקה. לדבריו, המתלון ומשפחתו ביקשו לבטל את התלונה, הרכב שנגנב הוחזר ובהמשך נמכר לפירוק בסכום של 600 ₪, נסיבותיו האישיות של הנאשם מלמדות כי הוא נעדר עבר פלילי, איש ישר והגון הסועד את אשתו והמפרנס את משפחתו. כיום ציין הסניגור, הנאשם סובל מפוסט טראומה ומטופל תרופתית. לטענת ההגנה, טיב המעשה, תוצאותיו והאינטרס הציבורי מאפשרים זיכוי מחמת "זוטי דברים".

הסניגור הוסיף כי הנאשם הודה במיוחס לו, נטל אחריות ומיד היה מוכן לפצות את המתלון, ההליך, הפלילי מרתיע ומזעזע אותו והוא חריג לאורח חייו הנורמטיבי.

עוד טען הסניגור כי נוכח עקרון אחידות הענישה יש לסיים את עניינו של הנאשם ב"אי הרשעה" כפי שהסתיים עניינו של הנאשם 2. הרשעתו של הנאשם במיוחס לו תפגע בשמו הטוב ועניינו עומד בתנאים שנקבעו ב"הלכת כתב" כאשר עבודתו עלולה להיפגע.

בנסיבות אלה, מבקשת ההגנה לזכות את הנאשם מחמת "זוטי דברים" ולחילופין לאמץ המלצות שירות המבחן תוך ביטול הרשעתו של הנאשם.

לבסוף שמעתי את הנאשם עצמו אשר ציין כי הוא סובל מפוסט טראומה עקב עבודתו בבית סוהר "השרון", וכן תיאר כי הוא מטפל באשתו החולה. הנאשם ציין כי זיהה את הרכב חונה בחנייה, חלונותיו שבורים ודלתותיו פרוצות כשעל הרכב עצמו כתוב "קריית שמונה". הנאשם לא ידע מי בעליו של הרכב וכאשר פינה אותו סבר כי הרכב הוא גרוטאה. עוד ציין כי הוא מכיר את משפחת המתלון, אשר ציינה כי ביטלה את התלונה והוא התנצל בפניהם.

דין והכרעה

סייג "זוטי דברים"

13. לאחר שנתתי דעתי לטיעוני הצדדים, לעולה מתסקיר שירות המבחן ולטיב המעשים, הנסיבות, התוצאות והאינטרס הציבורי, מצאתי כי לא ניתן לומר שהמעשים המתוארים בכתב האישום הם מעשים קלי ערך המצדיקים זיכויו של הנאשם על יסוד הסייג של "זוטי דברים". אנמק דבריי להלן.

14. סעיף 34 יז' לחוק העונשין קובע כך:

"לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה, אם לאור טיבו של המעשה, נסיבותיו, תוצאותיו והאינטרס הציבורי, המעשה הוא קל ערך".

15. הבסיס לסייג נובע מהאינטרס הציבורי והצורך בהסרת התווית הפלילית העומדת לחובתו של מבצע העבירה. האינטרס הציבורי נעוץ ברצונה של החברה לא להטביע אות קין מקום בו אין לציבור עניין בכך (ר' את י. קדמי **על הדין בפלילים - חוק העונשין** חלק ראשון התשע"ב - 2012 בעמ' 686).

בע"פ 807/99 מדינת ישראל נ' חיים עזיזיאן, נגד (5) 747 (1999) נפסק כי **"באשר לשיקולים הצריכים להנחות את בית המשפט בבואו להכריע בטענת הגנה זו לגופה, לאחר שמיעת הראיות, הרי שאלה צריכים להיבחן לפי טיבו הקונקרטי של המעשה והאינטרס הציבורי וההגנה תתקבל רק באותם מקרים בהם אין במעשה עצמו מידה מינימלית של סכנה לערך החברתי המוגן ואין הוא הולם מבחינה עניינית את המושג של עבירה פלילית. לעומת השיקולים המנחים את בית המשפט, דרך משל, בבואו לבחון את הסעד של מבחן ללא הרשעה, והכוללים בצד נסיבות הענין וטיב העבירה את אופיו של הנאשם, עברו, גילו... הרי שהדגש לענין ההגנה של זוטי דברים מושם על טיבו של המעשה הקונקרטי עצמו 'נסיבותיו, תוצאותיו והאינטרס הציבורי'."**

16. אם כך, עולה כי אין ליתן משקל בבחינת טענת זוטי דברים לנסיבותיו החיוביות, ככל שיהיו, של הנאשם בשונה מבקשה לסיום הליכים באי הרשעה. בבחינת טענת זוטי דברים יישקלו המעשה עצמו, תוצאותיו והאינטרס הציבורי (ראו לעניין זה גם את פרופ' הלוי **תורת דיני העונשין**, כרך ג' (2010) (להלן: **"תורת דיני העונשין"**) בעמ' 595).

למעלה מן הצורך אציין כי גם אם אתייחס לנסיבותיו של הנאשם עצמו, אין בנסיבותיו ובכלל זה היעדר הרשעות קודמות בפלילים, כדי **"לשנות את התמונה מן הקצה אל הקצה"** נוכח כלל הנסיבות שלפניי, כפי שאפרט בהמשך (ר' לעניין זה את (ע"פ 7829/03 מ"י נ' אריאל **הנדסת חשמל רמזורים ובקרה בע"מ** (מיום 14.7.05) להלן: "עניין אריאל" בפסקה 26).

17. על בית המשפט להכריע תוך בחינת נסיבות ביצוע העבירה, תוצאותיה והאינטרס הציבורי, ולקבוע אם מדובר במעשה קל ערך הפוטר את הנאשם מאחריות פלילית. קבלת הטענה מותנית בקיומם של ארבעה תנאים מצטברים: **האחד**, טיב המעשה; **השני**, נסיבות המעשה; **השלישי**, תוצאות המעשה; **והרביעי** - האינטרס הציבורי. כאשר המשקל העיקרי נתון בתנאי הרביעי-שעניינו האינטרס הציבורי (ר' את **עניין אריאל** בפסקה 25).

18. אשר לתנאי הרביעי, כבד המשקל, שעניינו "האינטרס הציבורי", הרי שעל בית המשפט לשאול את עצמו **"אם מעשה העבירה הצמיח מידה מזערית של סכנה לציבור. תשובה שלילית תחייב את המסקנה שהשפעתו של המעשה על החברה היא כה מזערית, עד שאין זה ראוי להכתיב את מבצעו בהרשעה בפלילים. לשיטתי, מגמה זו ראויה היא. אל לנו לשכוח כי הכלל בדבר זוטי דברים הוא אך סייג לאחריות הפלילית, ומשכך, אין הוא בבחינת הכלל, אלא החריג ... יתרה מזאת, מידת הזהירות בהחלתו של הסייג נדרשת גם מן הטעם שמא ירוקנו מתוכן עבירות הנתפסות כ"קלות" מאחרות"** (בעניין אריאל פסקה 26, ההדגשות אינן במקור ט.א.נ.).

עוד נקבע, **"כי ההגנה תחול כאשר עפ"י בחינת המעשה... עשוי השופט להגיע לכלל מסקנה שמדובר בעבירה מבחינה טכנית פורמלית אשר מבחינה מהותית מתאים לה הכלל של 'העדר ענין לציבור'"** (ר' את עניין עזיזאן הנ"ל בעמ' 761).

לשון אחר, **"בהיעדר עניין לציבור ובהיעדר סיכון חברתי, אין הפרט מגבש את האשם הנדרש לצורך הטלת אחריות פלילית עליו"** (ר' את **תורת דיני העונשין** בעמ' 593).

19. בספרו **תורת דיני העונשין**, בעמודים 595-598, מרחיב פרופ' הלוי ומציין כי התנאי המרכזי לתחולת הסייג הוא כי הנאשם יצר **"סיכון חברתי נמוך מאוד בהתנהגותו"** עד כי התנהגותו נתפסת כזוטות, כאשר הסיכון החברתי אינו תלוי נזק אלא די בפוטנציאל להתרחשות נזק.

עוד הוא מציין כי גורם משמעותי בבחינת הסיכון החברתי הנשקף נעוץ במניע לביצועה של העבירה (לדוגמה: שונה גניבת לחם מחנות כתוצאה מרעב, מגניבת לחם מחנות כתוצאה מרצון לפגוע בבעל החנות).

20. בטרם אתייחס לגופן של נסיבות התיק שלפניי, ראוי להזכיר כי סייג זוטי הדברים הוא בבחינת סייג לקיומה של אחריות פלילית. ודוק'. מדובר בחריג המופעל לאחר שבית המשפט מצא כי מתקיימות יסודות העבירה הפלילית, וסייג זוטי הדברים מוביל לזיכו בדיון מאחר ונקבע כי העבירה קלת ערך. כלומר, יש להחיל את הסייג במשורה ולהפעילו רק מקרים בהם העבירה נתפסת פעוטה וקלת ערך.

21. בעניין שלפניי -

ראשית, מדובר בעבירה מסוג פשע, אשר העונש הקבוע לצדה עומד על 7 שנות מאסר, מבצע העבירה פוגע בזכותו של הפרט לקניין, בפרטיותו ובתחושת הביטחון של בעל הרכב. בית המשפט העליון עמד זה מכבר על

הצורך בהחמרה בענישה לצרכי הרתעה, ועבירות אלה סווגו כבעלות חומרה יתירה משעבירות גניבת הרכב הפכו להיות "מכת מדינה" (ר' את רע"פ 1123/18 **דבארי נגד מ"י** (14.3.18) בפסקה 17).

יודגש כי מדובר בעבירת רכוש חמורה, אשר מעצם טיבה וטבעה יש בה כדי לפגוע ביסודות החברה המתוקנת. בביצוע גניבת הרכב, פגע הנאשם בקניינו של המתלונן ובזכותו לשמירה על רכשו. בנסיבות אלה, לא ניתן להקל ראש בקיומו של האינטרס הציבורי ולא ניתן לפטור עבירה זו בטענה כי היא קלת ערך ומדובר במעשים שאין לציבור עניין בהם. אדרבה, עניינו של הציבור הוא למגר את התופעה הקשה הזו.

שנית, בבחינת נסיבות המעשה עצמו, הרי שלאחר ששמעתי את הנאשם ולאחר שעיינתי בתסקיר שירות המבחן, עולה כי הנאשם ביקש לגנוב את הרכב, על מנת לפרק חלקיו ולהשתמש בהם לרכבו. היינו, לצורך הפקת רווח כלכלי גרידא. בנסיבות אלה אין המדובר בזוטי דברים. (ר' והשווה לת"פ 17571-01-18 **מ"י נ' בהלקר** (6.9.18) שם התקבלה טענת הנאשמת לזוטי דברים אשר גנבה כרטיס אשראי באמצעותו רכשה הנאשמת מצרכי מזון עבור ילדיה, מחמת עוניה וברי כי אין להשוות בין גניבת מוצרי מזון לגניבת רכב).

להשלמת התמונה אציין כי טענת הנאשם לפיה סבר כי הרכב ננטש במשך שמונה חודשים, אינה עולה בקנה אחד עם המצוין בכתב האישום, לפיו הרכב חנה במקום כשבוע בלבד, ומשמדובר בטענת הגנה, היה על הנאשם להוכיחה ולא להסתפק בטיעון בעלמא.

שלישית, אזכיר את ע"פ 807/99 **מ"י נ' חיים עזיזיאן**, נג(5) 747 (1999), שם אמנם צוין כי "**הערך האפסי של החפץ הגנוב, הוא אחד השיקולים ובנסיבות מסוימות ייתכן שיהיה השיקול המכריע**" אך בעניין שלפניי, לא ניתן להתייחס אל גניבת הרכב, אשר אומנם שוויו עומד על כ-600 ₪, כעבירה קלת ערך, משעל אף שוויו הנמוך המתברר של הרכב, אין המדובר ב"ערך אפסי" ובסכום פעוט (ר' את תפ (קריות) 3847-12-15 **מ"י נ' גיא אוחנה** (17.4.16) שם התקבלה טענת "זוטי הדברים בהקשר של גניבת חטיף בשווי מספר שקלים מחנות).

לבסוף, אציין כי אמנם הרכב הוחזר, והנזק שנגרם בגין גניבת הרכב נמנע, עם זאת, את תנאי הסייג לאחריות הפלילית, לרבות הנסיבות והאינטרס הציבורי, יש לבחון בהתאם למועד ביצוע העבירה (ר' את ע"פ (חי') 25887-08-17 **חי ליבני נ' מ"י** (4.1.18), אציין כי רע"פ 1529/18 **חי ליבני נ' מ"י** (10.6.18) שהוגש על החלטה זו נדחה). כך, העובדה כי הנזק שנגרם אוין לאחר מכן, אינה מעלה ואינה מורידה לעניין קבלת הטענה בדבר תחולת סייג "זוטי הדברים".

נוכח כל האמור לעיל, טענת ההגנה לפיה יש לזכות את הנאשם מחמת קיום הסייג "זוטי דברים", נדחית.

כלום ניתן לבטל הרשעתו של הנאשם?

22. לאחר שנתתי דעתי לטיעוני ההגנה ולעולה מתסקיר שירות המבחן, נחה דעתי כי אין עסקין במקרה המצדיק הימנעות מהרשעה, משאינו ממלא אחר איזה מהתנאים הדרושים. אנמק בקצרה.

המעשים המיוחסים לנאשם הם מעשים הפוגעים בקניינו של הפרט.

כידוע, כלל יסוד הוא כי מי שנקבע כי ביצע עבירה פלילית יורשע בדין, ורק נסיבות מיוחדות ויוצאות דופן יכול שיביאו לתוצאה של סיום ההליכים ללא הרשעה. על עמדה זו חזר בית המשפט העליון פעמים רבות לאורך השנים, תוך שהוא מדגיש כי סיום ההליכים ללא הרשעה הנו בגדר חריג מצומצם בלבד. ראו למשל ע"פ 9150/08 מ"י נ' ביטון (23.7.09) שם נקבע כי:

"שורת הדין מחייבת כי מי שהובא לדין ונמצא אשם, יורשע בעבירות שיוחסו לו. זהו הכלל. הסמכות הנתונה לבית-המשפט להסתפק בהעמדת נאשם במבחן בלי להרשיעו בדין, יפה למקרים מיוחדים ויוצאי דופן. שימוש בסמכות הזאת כאשר אין צידוק ממשי להימנע מהרשעה מפרה את הכלל. בכך נפגעת גם שורת השוויון בפני החוק".

23. הכללים המנחים לבחינת סוגיית אי הרשעה בדין נקבעו בע"פ 2083/96 תמר כתב נ' מ"י, פד"י נב (3) 337 (להלן: "הלכת כתב"), ולפיהם:

"הימנעות מהרשעה אפשרית אפוא בהצטבר שני גורמים: ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים..."

24. בעניינינו, כאמור לעיל, מדובר באינטרס הציבורי של שמירת קניינו של הפרט, תחושת הבטחון ופרטיותו ומשך בוודאי לא ניתן להקל בכך ראש ולטעון כי הפגיעה באינטרס הציבורי, פחותה.

כפי שצינתי לעיל, על חומרת העבירה ניתן ללמוד מהעונש הקבוע לצדה. כאשר בעניינינו, הנאשם גנב את הרכב על מנת להשתמש בחלקיו כחלקי חילוף ולצורך הפקת רווח כלכלי.

25. יתר על כן בנסיבות שלפניי, לא מצאתי כי הונחה תשתית ראייתית של ממש, כזו המעידה על פגיעה מוחשית שעלולה להיגרם לנאשם כתוצאה מהרשעתו. מר ירון בלנרו, מעסיקו של הנאשם, העיד כי אין בדעתו להפסיק העסקתו של הנאשם, על רקע ביצוע העבירה המיוחסת לו.

26. סיכומי של דבר - משלא הוכחה קיומה של פגיעה חמורה בשיקום הנאשם ובשים לב לקיומו של אינטרס ציבורי, לא מצאתי כי יש מקום לבטל את ההרשעה.

באשר לעונש ההולם בנסיבות העניין שלפני:

27. ראשית, אבהיר כי באשר לטענות בדבר אחידות הענישה וגמר הדין בעניינו של הנאשם 2, נקבע לא אחת בפסיקת בית המשפט העליון כי **"עיקרון אחידות הענישה אינו עומד לבדו, והשיקול בדבר אחידות הענישה הינו שיקול אחד מבין מכלול השיקולים שעל בית המשפט לשיקול על מנת להגיע לתוצאת מאוזנת המגשימה את תכלית ההגנה על עניינו של הציבור והפרט" (ר' לעניין זה את ע"פ 1074/22 לואי מוחסן נ' מ"י (20.07.2022) וההפניות הנזכרות שם).**

עניינו של הנאשם 2 שונה מעניינו של הנאשם שלפני ולו בשל העובדה כי הנאשם 2 הודה בביצוע עבירת "סיוע" בלבד. זאת ועוד, הצדדים הסכימו בעניינו של נאשם 2 כי לא יורשע בדין, בין היתר בהתחשב במצבו הנפשי. די בכך כדי להצדיק את השונות שבענישה.

28. הצדדים עתרו שניהם לאמץ את המלצות שירות המבחן ולא הרחיבו בטיעונים בדבר מתחם העונש ההולם הראוי. זאת, כאשר ההגנה עתרה גם לביטול הרשעה-עתירה שנדחתה, והמאשימה עמדה על הותרת ההרשעה על כנה ובנוסף השתת עונש מאסר מותנה.

בנסיבות אלה, בהן שני הצדדים לא עתרו למתחם עונש הולם, כי אם עתרו שניהם לאימוץ המלצות שירות המבחן, לא מצאתי כי יש להרחיב ולקבוע מתחם עונש ההולם.

29. נסיבות ביצוע העבירה במקרה שלפני מצביעות על פגיעה ברף נמוך בערכים המוגנים.

העבירה בוצעה לאחר שהנאשם עבר במקום מספר ימים וזיהה רכב החונה לצד הדרך, ללא בעליו, כך שמידת התחכום בביצוע העבירה בנסיבות אלה היא ברף הנמוך.

אזכיר כי הנאשם טען כי סבר שמדובר ברכב נטוש, אמנם סברה זו לא צוינה בכתב האישום כחלק מנסיבות ביצוע העבירה, אך מצאתי להתחשב בכך. לבסוף אזכיר כי הרכב הוחזר לבעליו, כך שהנזק שנגרם בעקבות ביצוע העבירה-תוקן.

30. על כן, ונוכח עתירות הצדדים לאימוץ המלצות שירות המבחן, מצאתי כי המלצות שירות המבחן לצו מבחן וצו של"צ בהיקף 220 שעות, ראויות בנסיבותיו של הנאשם עצמו.

אדגיש כי לצד ההכרח בהרשעת הנאשם, ברי כי אין מקום למצות את הדין עמו, וככל שמדובר בשאלת העונש מצטברים בעניינו של הנאשם מספר שיקולים מקלים כבדי משקל המצדיקים הקלה משמעותית בעונשו.

ראשית יש להזכיר את העובדה כי אין לחובת הנאשם הרשעות קודמות בפלילים, הנאשם הודה במיוחס לו כבר בהזדמנות הראשונה וחסך בזמנם של הצדדים והעדים. עוד התחשבתי בנסיבותיו האישיות של הנאשם כפי שעלו מטיעוני הסניגור, מעדות מעסיקו ומתסקיר שירות המבחן, כאשר הנאשם תואר כאיש ישר והגון הסועד את אשתו ומפרנס את משפחתו, כמי שעובד במסירות ובאחריות, וכמי שהעבירה בה הורשע זרה לאורח חייו הנורמטיבי

והתקין. לבסוף אזכיר את העולה ממזכר מיום 11.11.20 (צורף באסופת מסמכים נ/1 מטעם ההגנה) ממנו עולה כי משפחת המתלונן ביקשה לבטל את התלונה.

מכלול שיקולים אלה מצדיק הקלה בעונשו של הנאשם ועתירת המאשימה לאימוץ המלצות שירות המבחן מבטאת, לטעמי, במידה רבה את ההתחשבות הראויה במכלול השיקולים לקולה, ומגלמת אף סטייה מסוימת לקולה ממתחם העונש ההולם.

סופו של דבר -

31. לאור התרשמותי לחיוב מהנאשם ועל בסיס המלצת שירות המבחן תוך מתן משקל לגילו,

למצב הרפואי שלו ושל משפחתו ונוכח היות העבירה חריגה בנוף חייו, מצאתי לאמץ המלצות שירות המבחן באשר לענישה לצווי של"צ ומבחן ואני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. מאסר לתקופה של חודש וזאת על תנאי למשך שנה והתנאי שלא יעבור את העבירה בה הורשע.
- ב. צו מבחן למשך שנה.
- ג. צו של"צ בהיקף של 220 שעות.

מובהר לנאשם כי היה ולא יעמוד בצו המבחן או בצו השל"צ מכל סיבה שהיא, יחזור עניינו מחדש לבית המשפט וייגזר עליו עונש אחר, יכול וחמור יותר.

המזכירות תשלח עותק גזר הדין לשירות המבחן.

זכות ערעור כחוק לבית המשפט המחוזי מרכז-לוד.

ניתן היום, כ' אדר תשפ"ג, 13 מרץ 2023, בנוכחות ב"כ הצדדים והנאשם.